

Arrest

nr. 343 894 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Iraakse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Irak en die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 277 503 van 16 september 2022.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn tweede verzoek. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidig verzoek verwijst verzoeker naar zijn initieel verhaal en zijn samenwerking met de Amerikanen. Hij geeft aan dat hij niet begrijpt waarom hij nog steeds geen status heeft gekregen aangezien hij onmogelijk terug kan naar Irak. Hij heeft hier meer dan anderhalf jaar in een fabriek gewerkt, kreeg nadien hier een hartaanval, en toch wordt hij telkens geweigerd. Een regularisatie op basis van zijn medische situatie werd hem volgens zijn advocaat geweigerd; niettegenstaande hij intussen ook problemen heeft met zijn knie nadat hij is gevallen. Hij is genoodzaakt bij vrienden te verblijven. Hij kan af en toe wel eens bij de kleinkinderen terecht, maar dit slechts gedurende enkele dagen. Eén van zijn kleinkinderen is overigens gehandicapt. Twee jaar geleden zou zijn zoon zijn teruggekeerd naar Irak om zijn zieke moeder te bezoeken; via gezinshereniging met zijn echtgenote probeert hij inmiddels terug te keren naar België, wat niet van een leien dakje loopt. In Irak kende hij opnieuw problemen; zo zou hij zijn ondervraagd door een militia die hem vervolgens zeer hardhandig zou hebben aangepakt. Hij hekelte tevens dat hij hier in België werd geweigerd omdat zijn verklaringen niet zouden overeenstemmen met wat hij in Oostenrijk had verklaard. Hierna zou ook zijn advocaat hem hier in de steek hebben gelaten en is hij uit het opvangcentrum gezet. Hij heeft nood aan een vaste verblijfplaats, een inkomen en medische opvolging. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij foto's neer: met name van zijn zoon die gewond is, van een medisch attest en van een oproepingsbrief aan zijn zoon gericht.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker zich blijft baseren op zijn initieel relaas en hij het gegeven hekelte dat hij tot twee keer toe een weigeringsbeslissing heeft ontvangen. De argumentatie van de Belgische asielinstanties staat klaar en duidelijk vermeld in respectievelijk de weigeringsbeslissing van het CGVS en de Raad, alsook in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van zijn tweede asielverzoek van het CGVS.

(ii) hij het momenteel moeilijk heeft in België kan in zekere mate worden gevolgd, maar die situatie betreft het gevolg van zijn eigen beslissing geen gevolg te geven aan de opeenvolgende weigeringsbeslissingen die inzake zijn asielverzoeken werden genomen. Nogmaals, het gegeven dat zijn zoon, die zich op hetzelfde verhaal als hem baseerde, twee jaar geleden besloot terug te keren naar Irak, is een heel duidelijke indicatie van een gebrek aan vrees voor vervolging in zijn thuisland. Hij geeft in dat verband momenteel aan dat hij terugging om zijn moeder, die kanker had, nog eens terug te zien maar dit betreffen louter zijn verklaringen, die hij op geen enkele manier kan staven. Dat zijn zoon vervolgens probeerde terug te keren naar België op basis van gezinshereniging met zijn partner en zoon, maar hier niet in is geslaagd, betreft geenszins de bevoegdheid van het CGVS.

(iii) de stukken, om aan te tonen dat zijn zoon bij terugkeer naar Irak zou zijn opgeroepen door een militia die hem heeft ondervraagd en zwaar heeft mishandeld omdat hij geen informatie wou prijs geven, nauwelijks kunnen overtuigen. De foto's van een persoon met een gehavend gezicht kunnen geenszins aantonen dat dit vooreerst zijn zoon betreft, laat staan dat de letsels die de persoon in kwestie heeft opgelopen te wijten zijn aan mishandeling door een Iraakse militia. Hij kan zelfs niet duiden over welke militia het dan in concreto zou gaan. In dit verband moet ook worden meegegeven dat de bewijskracht van foto's bijzonder gering is, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Zo kan nooit met zekerheid worden gesteld waar, wanneer en met welke bedoelingen de foto's werden genomen; al dan niet in scène werden gezet. Het medisch attest en de convocatiebrief hebben evenmin bewijskracht aangezien hij hiervan geen originelen neerlegt, maar wel foto's. Ook hier kan van de betreffende stukken noch de herkomst noch de authenticiteit worden nagegaan. Volledigheidshalve verwijst het CGVS hier ook naar informatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten heel gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden verkregen.

(iv) zijn verschillende medische problemen elementen zijn die geen uitstaans hebben met de criteria in het Geneefse Vluchtelingenverdrag. Hij geeft zelf aan dat hij een medische regularisatie heeft aangevraagd maar de uitkomst daarvan lang op zich liet wachten waardoor hij, ten einde raad, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zijn medische problematiek betreft echter geenszins de bevoegdheid van het CGVS; hij dient zich voor het resultaat daarvan te richten tot de Minister of diens gemachtigde. Zijn advocaat zou hem in dit verband hebben gezegd dat die medische regularisatie aanvraag werd geweigerd, en dat hij niet in beroep wilde gaan en hij hem bijgevolg in de steek liet. Opnieuw betreffen dit louter zijn verklaringen, en heeft hij duidelijk geen verdere stappen ondernomen om zich wel degelijk met zekerheid te vergewissen van de uitkomst van zijn aanvraag medische regularisatie of de beslissing, mocht die er al zijn, te bekomen, mogelijks dan aan te vechten door een andere raadsheer te contacteren. Het zou bovendien zeer vreemd zijn mocht zijn eigen advocaat hem dan niet de beslissing in deze hebben overgemaakt.

(v) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat

om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

9. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Irak om die reden zal worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'westerse denkwijze die haaks staat op de waarden en normen die gelden in Irak' en dat hij als een buitenstaander zou worden beschouwd, is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Iraakse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Irak bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De loutere beweringen dat verzoeker onvermogen is, dat hij geen recht op het verrichten van arbeid en huisvesting in Irak heeft, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

10. De Raad wijst tot slot nog op hetgeen werd vastgesteld in het kader van zijn eerste verzoek in voormeld arrest nr. 277 503 van 16 september 2022: "Voor zover verzoekers menen dat hun Iraakse nationaliteit, waar niet aan getwijfeld wordt, voldoende is om hen de internationale beschermingsstatus toe te kennen, gaan zij eraan voorbij dat gelet op voorgaande de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoekers het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op hun reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor hun komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welke landen een eventuele nood aan bescherming beoordeeld moet worden. De Raad benadrukt dat verzoekers zelf de volledige verantwoordelijkheid dragen en dat zij door hun houding het onderzoek onmogelijk maken naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zouden lopen. Door hun gebrekkige medewerking verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoekers, wiens nationaliteit overigens zowel naar het oordeel van de commissaris-generaal als naar het oordeel van de Raad niet buiten twijfel vaststaat, voor hun komst naar België leefden, onder welke

omstandigheden en om welke redenen zij dit land verlieten. Door slechts voor te houden in het verzoekschrift dat de verblijfshistoriek geen kernelement zou betreffen van het asielrelaas, doen zij aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekers hun nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.” Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 23 januari 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat de kern van zijn huidig asielrelaas, met name de nieuwe verklaringen en de bijgebrachte foto's, minstens aanleiding moet geven tot het ontvankelijk verklaren van het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming. Weliswaar ligt dit relaas in het verlengde van de verklaringen die hij heeft afgelegd naar aanleiding van zijn voorgaande beschermingsverzoeken, maar de Raad gaat er in zijn beschikking ten onrechte van uit dat hij hetzelfde verhaal naar voor heeft gebracht, terwijl het gaat om een actualisering, waarbij in de beschikking niet op afdoende wijze wordt nagegaan of deze de kans op bescherming vergroot. Verder stelt hij dat verweerder de bijgebrachte foto's “verwerpt” omwille van de mogelijkheden tot manipulatie en de onduidelijkheid over wie erop staat afgebeeld, maar dit is een louter eenzijdige appreciatie. Het is verzoeker toegestaan om zich te beroepen op alle mogelijke bewijsmiddelen, waarbij het volstaat dat deze relevant zijn en zijn verhaal ondersteunen, wat te dezen het geval is. Verzoeker acht de beoordeling in de beschikking abstract en stelt dat geen concrete elementen worden uiteengezet om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Tot slot stelt hij dat verweerder het gegeven dat zijn zoon is teruggekeerd naar Irak ten onrechte beschouwt als een indicatie van een gebrek aan vrees: zijn zoon is immers teruggekeerd omwille van een specifieke noodsituatie, met name de ziekte van zijn moeder. Bij terugkeer riskeert verzoeker nog steeds problemen te ondervinden, omwille van de geweldplegingen door de militie.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.

De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn, in die zin dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen die niet werden onderzocht in het kader van een vorig beschermingsverzoek, maar deze nieuwe elementen ook van die aard moeten zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Bij het onderzoek of de aangevoerde nieuwe elementen de kans op internationale bescherming al dan niet aanzienlijk groter maken, is het de asielinstanties niet verboden ook de bewijskracht van de voorgelegde stukken te betrekken (RvS 28 februari 2023, nr. 15.255 (c)).

De Raad herinnert er verder aan dat hij en de verwerende partij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mogen beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c); RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De Raad en de verwerende partij dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben. De Raad mag bewijswaarde ontzeggen aan een door een partij bijgebracht stuk indien het onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit (RvS 26 september 2024, nr. 260.817).

5.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek, ter zitting omschreven als de *“actualisering”* van zijn relaas. Hij heeft deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

Ter zitting klaagt verzoeker aan dat verweerder de bijgebrachte foto's verwerpt op basis van een *“louter eenzijdige interpretatie”*. Verzoeker doet met dergelijk lichtvoetig betoog vooreerst geen afbreuk aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat de bewijskracht van foto's bijzonder gering is, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Over de foto's van de persoon met een gehavend gezicht in het bijzonder, stelt de commissaris-generaal daarbij nog dat deze *“geenszins [kunnen] aantonen dat dit vooreerst uw zoon betreft, laat staan dat de letsels die de persoon in kwestie heeft opgelopen te wijten zijn aan mishandeling door een Iraakse militie. U kan zelfs niet duiden over welke militie het dan in concreto zou gaan.”* Zoals er in de bestreden beslissing terdege op wordt gewezen, kan zo nooit met zekerheid worden gesteld waar, wanneer en met welke bedoelingen de foto's werden genomen en of deze al dan niet in scène werden gezet. Verzoeker brengt met zijn kritiek ter zitting geen concrete elementen bij die hierover anders doen denken.

Wat betreft de foto's van het medisch attest en de convocatiebrief, stelt de commissaris-generaal voorts terecht vast dat deze evenmin bewijskracht hebben aangezien verzoeker hiervan geen originelen neerlegt. Ook van deze stukken kan de herkomst noch de authenticiteit worden nagegaan. De commissaris-generaal wijst er overigens nog op dat blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier, Iraakse stukken zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn via corruptie. Bijgevolg kan ook om deze reden slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht aan de voorgelegde Iraakse documenten. Verzoeker brengt ook ter zitting geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Verder herhaalt verzoeker eerder afgelegde verklaringen waar hij ter zitting aangeeft dat zijn zoon is teruggekeerd naar Irak omwille van een noodsituatie, met name de ziekte van zijn moeder. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geduïd, betreffen dit louter verzoekers eigen verklaringen die hij op geen enkele manier weet te staven. Ook ter zitting slaagt hij hier met zijn loutere niet-gestaafde beweringen niet in.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs aan dat de medische situatie van zijn echtgenote, de moeder van zijn zoon, dermate ernstig was dat een terugkeer naar Irak de enige oplossing was, ondanks de vrees die hem en zijn zoon er eerder toe zou hebben aangezet te vluchten uit hun land van herkomst.

5.3. Verzoeker brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO